

Przytaczam tekst jednego z zainteresowanych skutkami wspomnianej ustawy – do przystosowania w swoim odwołaniu.

"Trzeba ten zarzut stawiać w odwołaniach. Ci, którzy już wysłali odwołanie, mogą je uzupełnić w drodze pisma procesowego, uzupełniającego odwołanie i wysłać je tak, jak odwołanie za pośrednictwem ZER MSW.

Można także uzupełnić odwołanie, poprzez rozszerzenie zarzutów ustnie na pierwszej rozprawie do protokołu. Ale jeszcze nie wyznaczono rozpraw. Można pisać i wysłać przez ZER MSW, pismo procesowe o uzupełnieniu zarzutów odwołania. Np. takiej treści::

Zaskarżonej decyzji zarzucam:

1. Przywołanie błędnej podstawy prawnej wydanej decyzji o ponownym ustaleniu wysokości mojej emerytury, tj. Art. 32 ust. 1 pkt 1, z jednoczesnym rażącym naruszeniem Art. 33 ust. 1-6, który określa wyłączne przesłanki takiej decyzji, a w konsekwencji bezprawne ponowne ustalenie, w drastycznie obniżonej wysokości, mojej emerytury policyjnej, chociaż w realiach sprawy nie zachodzi żadna z określonych w nim przesłanek.

Uzasadnienie: W zaskarżonej decyzji o ponownym ustaleniu wysokości mojej emerytury policyjnej, Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, jako jej podstawę prawną, przywołał Art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej.

Jest to podstawa przytoczona błędnie, albowiem przepis ten określa formę ustalenia prawa do zaopatrzenia emerytalnego (decyzja) i stanowi podstawę do wydania **decyzji pierwotnej**, ustalającej prawo do zaopatrzenia emerytalnego i wysokość świadczenia z tego tytułu.

Natomiast **podstawę do uchylecia lub zmiany** prawomocnej decyzji emerytalnej, określa wyłącznie Art. 33 ust. 1 pkt 1-6 ww. ustawy emerytalnej.

Wskazane tam przypadki, których stwierdzenie może spowodować uchylenie lub zmianę decyzji emerytalnej, mają charakter katalogu zamkniętego. Oznacza to, że okoliczności nie ujęte w tym przepisie nie mogą stanowić podstawy wydania decyzji o ponownym ustaleniu wysokości mojej emerytury policyjnej.

Dyrektor ZER MSW, wydając zaskarżoną decyzję, rażąco naruszył przepis Art. 33 ustawy emerytalnej z dnia 18 lutego 1994 r. w brzmieniu nadanym przez Art. 4 ustawy z dnia 10 lutego 2017 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw.

Istotą Art. 33 ust. 1 ustawy emerytalnej jest ograniczenie wzruszalności prawomocnych decyzji organu emerytalnego, w tym ZER MSW, ustalających prawo do zaopatrzenia emerytalnego lub wysokość świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia.

Ustawodawca uznał, że prawomocność (trwałość) decyzji, niezależnie od jej przedmiotu, wymaga, aby przesłanki jej wzruszenia były **precyzyjnie określone**. Jeżeli uzasadnieniem trwałości ma być zasada zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa, to należy gwarantować tę trwałość przede wszystkim przez niedopuszczalność ponownej, odmiennej oceny raz już ocenianych dowodów. Art. 33 ustawy emerytalnej, w ust. 1 pkt 1-6, wskazuje enumeratywnie, wszystkie te okoliczności (przesłanki), których wystąpienie może spowodować uchylenie lub zmianę decyzji emerytalnej.

Żadna z tych przesłanek nie uzasadnia podjętej decyzji obniżającej moje świadczenie emerytalne. W mojej sprawie nie zostały przedłożone jakiegokolwiek **nowe dowody**, ani nie ujawniono żadnych nowych okoliczności faktycznych, istniejących przed wydaniem zaskarżonej decyzji Dyr. ZER MSW, mających wpływ na prawo do świadczenia lub na jego wysokość, o których mowa w ww. Art. 33 ustawy emerytalnej.

Nowych okoliczności nie zawiera także informacja IPN o przebiegu mojej służby, o której mowa w Art. 13a ust. 1. ustawy emerytalnej z 18 lutego 1994 r. Wszystkie dane tam zawarte, były znane organowi emerytalnemu w 1998 r., tj. w momencie wydawania pierwszej decyzji o ustaleniu mojego prawa do zaopatrzenia emerytalnego i jego wysokości.

Oznacza to, że decyzja emerytalna w mojej sprawie, z uwagi na ujemne przesłanki opisane w Art. 33 ust. 1-6 ustawy emerytalnej z dnia 18 lutego 1994 r., nie powinna być w ogóle wydana. Należy też podkreślić, że treść ww. Art. 33 została ustalona przez prawodawcę w lutym 2017 r., a więc już po nowelizacji ustawy emerytalnej.

Należy również podnieść, że Art. 2 ust. 1 ustawy nowelizującej z dnia 16 grudnia 2016 r. zobowiązuje organ emerytalny do wszczęcia z urzędu postępowania w przedmiocie ponownego ustalenia wysokości świadczenia, ale zarazem nie przesądza wyniku tego postępowania. *Ex definitione* nie zakłada się, że zostanie ono zakończone wydaniem nowej decyzji w przedmiocie, w jakim to postępowanie wszczynano. Wynik takiego postępowania, w rozumieniu wydania nowej decyzji, zgodnie z Art. 33 ust. 1 ustawy emerytalnej, jest zdeterminowany przesłankami, wskazanymi w tym przepisie. Oczywiście jest, że okoliczności wydania skarżonej przeze mnie decyzji emerytalnej nie wyczerpują żadnej z tych przesłanek."

(dane adresowe do wiadomości posła J. Zemke), 8 sierpnia 2017 r.
